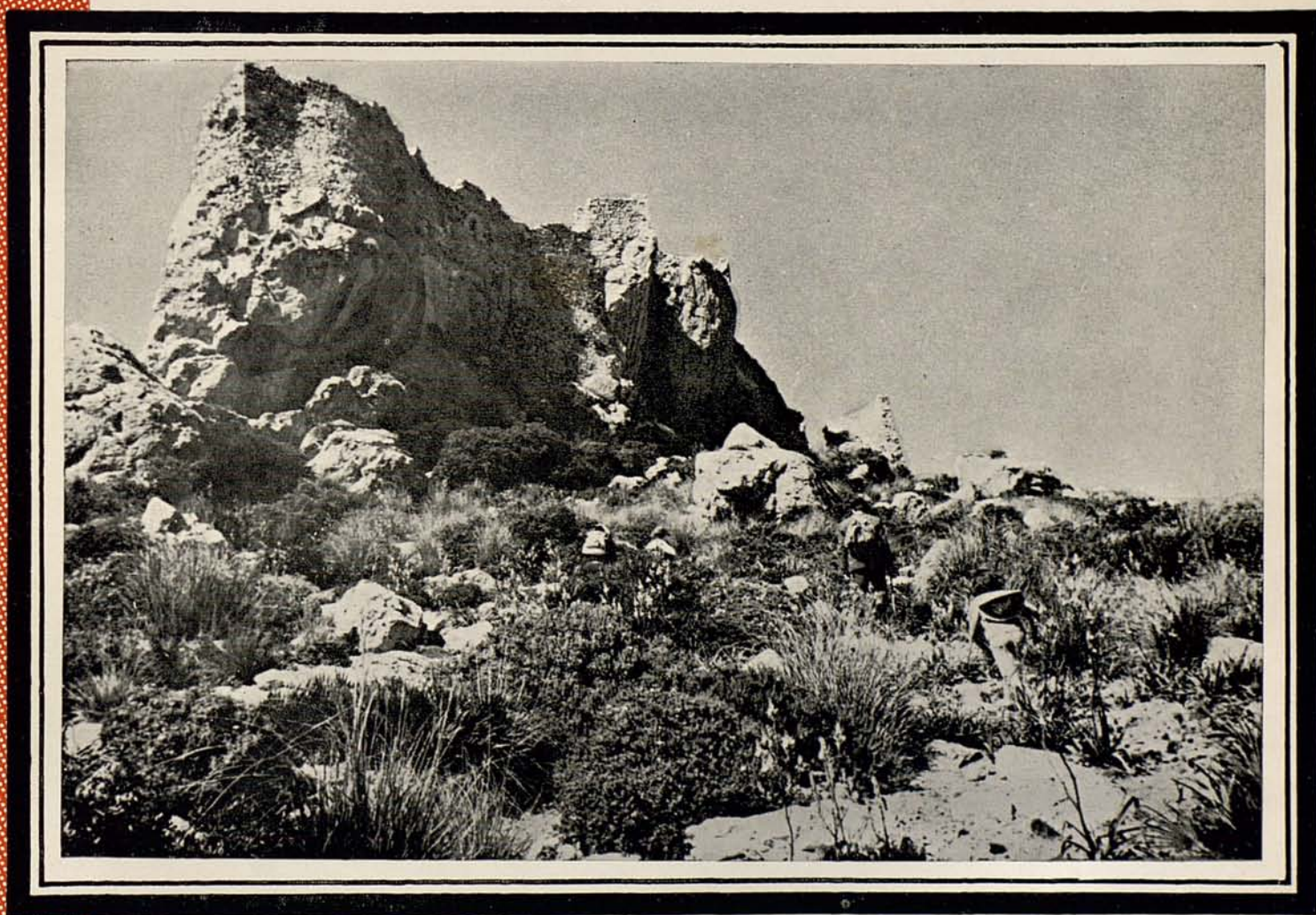

RUTES

AMAGADES DE MALLORCA

236

POLLENÇA-

CASTELL DEL REI

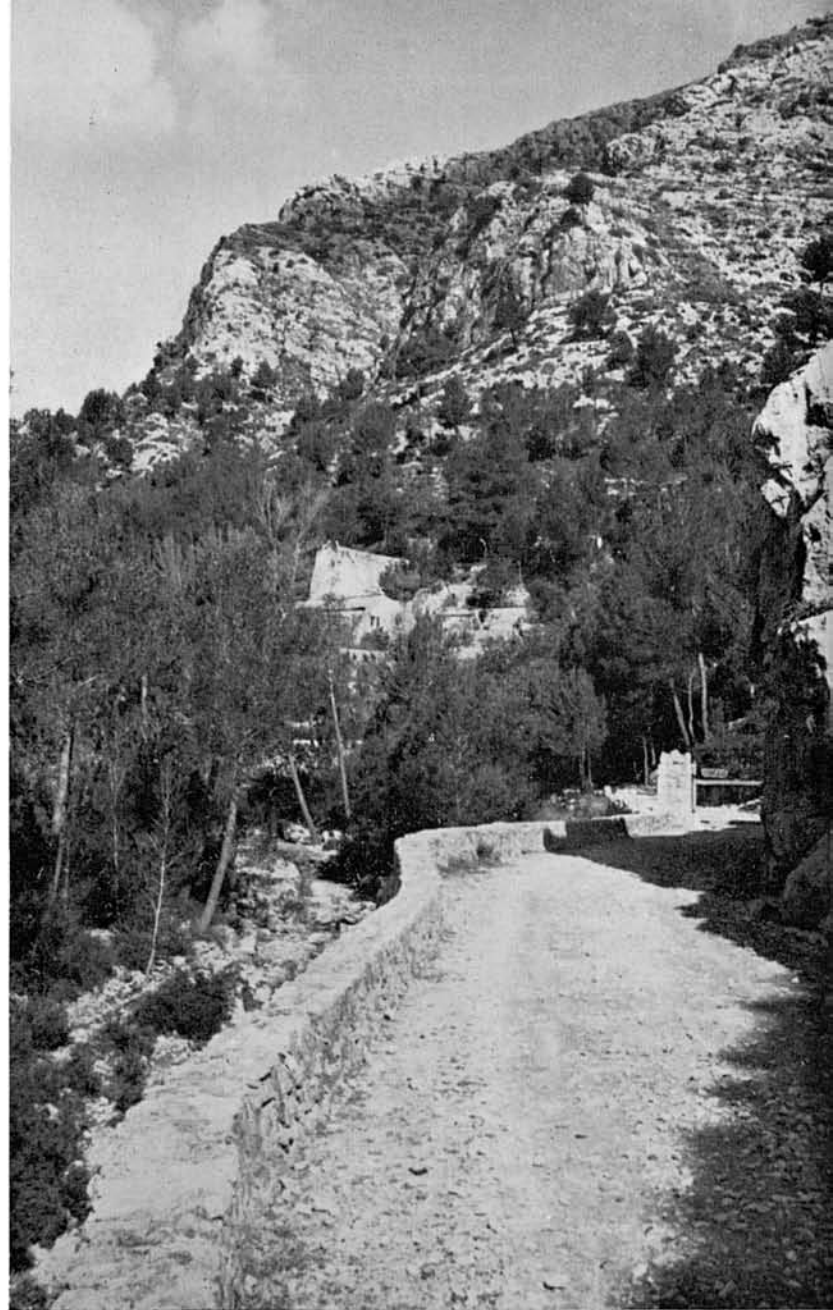
Sortim de Pollença en direcció a l'Horta i, travessant la carretera de Lluç, prop del pont romà, el camí s'inicia suau i pintoresc, cenyit per les tanques de petits horts familiars.

A dreta i esquerra, humils cases pageses emergeixen d'entre la variada i cuidada vegetació.

El camí, cobricelat per les alzines, comença a pujar cap a l'Estret. Al cap d'amunt de la costa, unes barreres obrin l'entrada de la possessió de Ternelles. Allà, al peu de la serra de

Sa Font, entre pins i alzines, el vell Molí de s'Estret ha estat convertit capritxosament en moderna i solitària habitació.

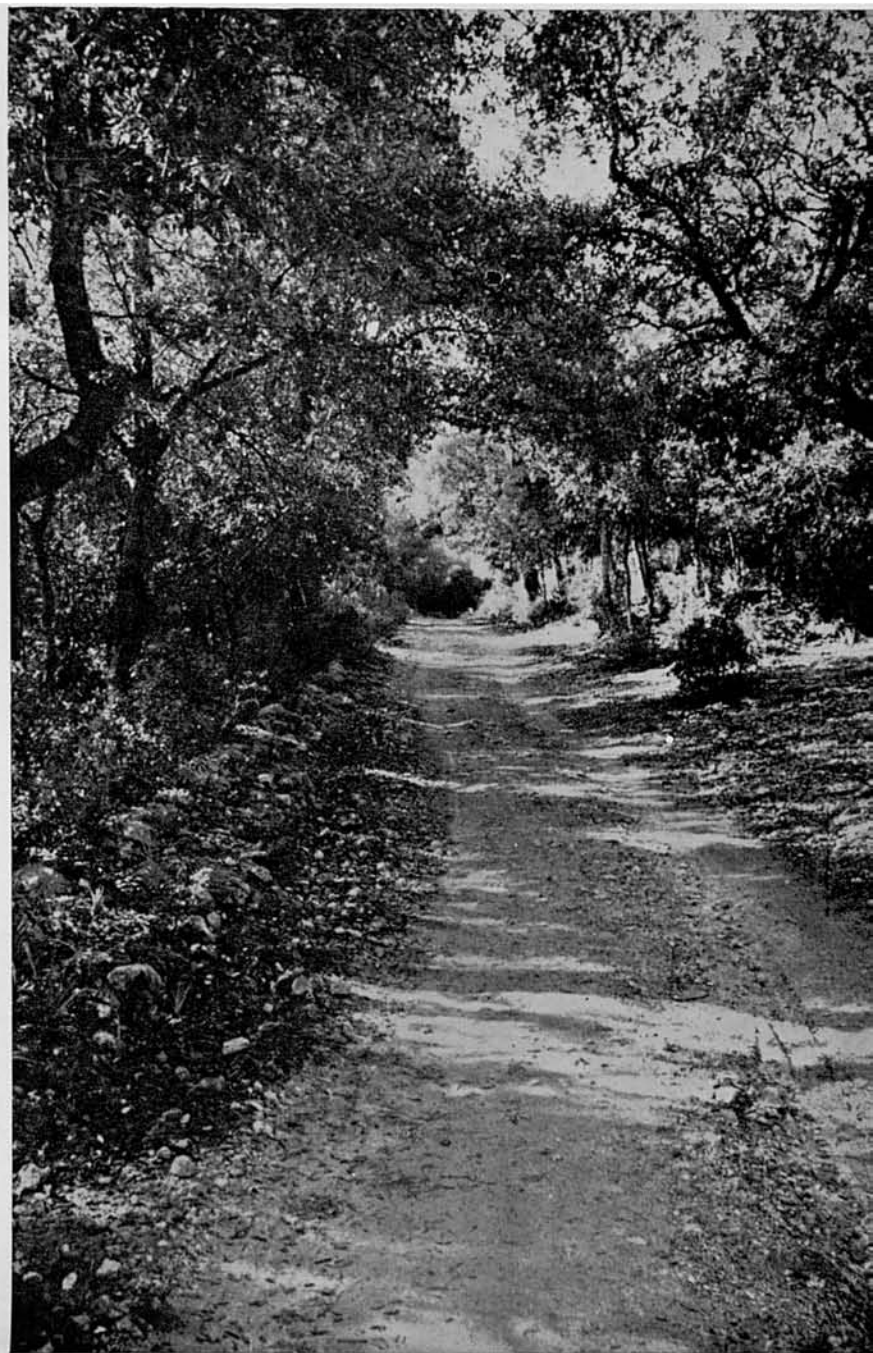
Vorejant la tàpia del seu jardí, el camí s'endinza, sempre seguint el barranc, en la vall de Ternelles...

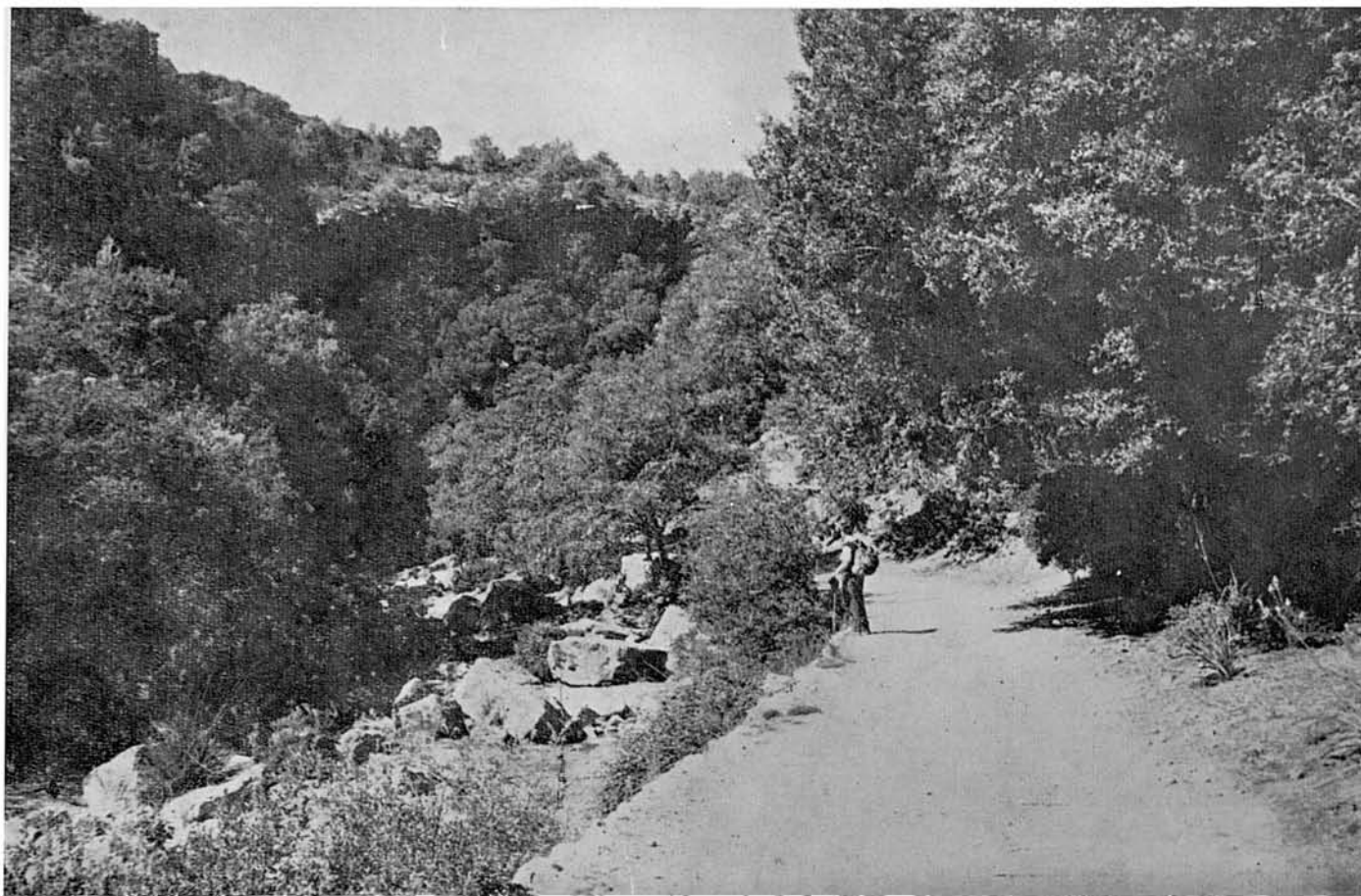
...sota el dosser d'un frondós alzinar.

Tot just d'iniciat el bosc, sorgida d'un coval a mà dreta del camí, s'estimba tot cantat la Font de l'Algaret, parada obligatòria i reconfortant de tornada, cansats i sedejants.

La marxa es fa lenta per força: cal fruir poc a poc de cada tros del bell camí, que adés transcorre sota el canviant ombradís de les alzines...

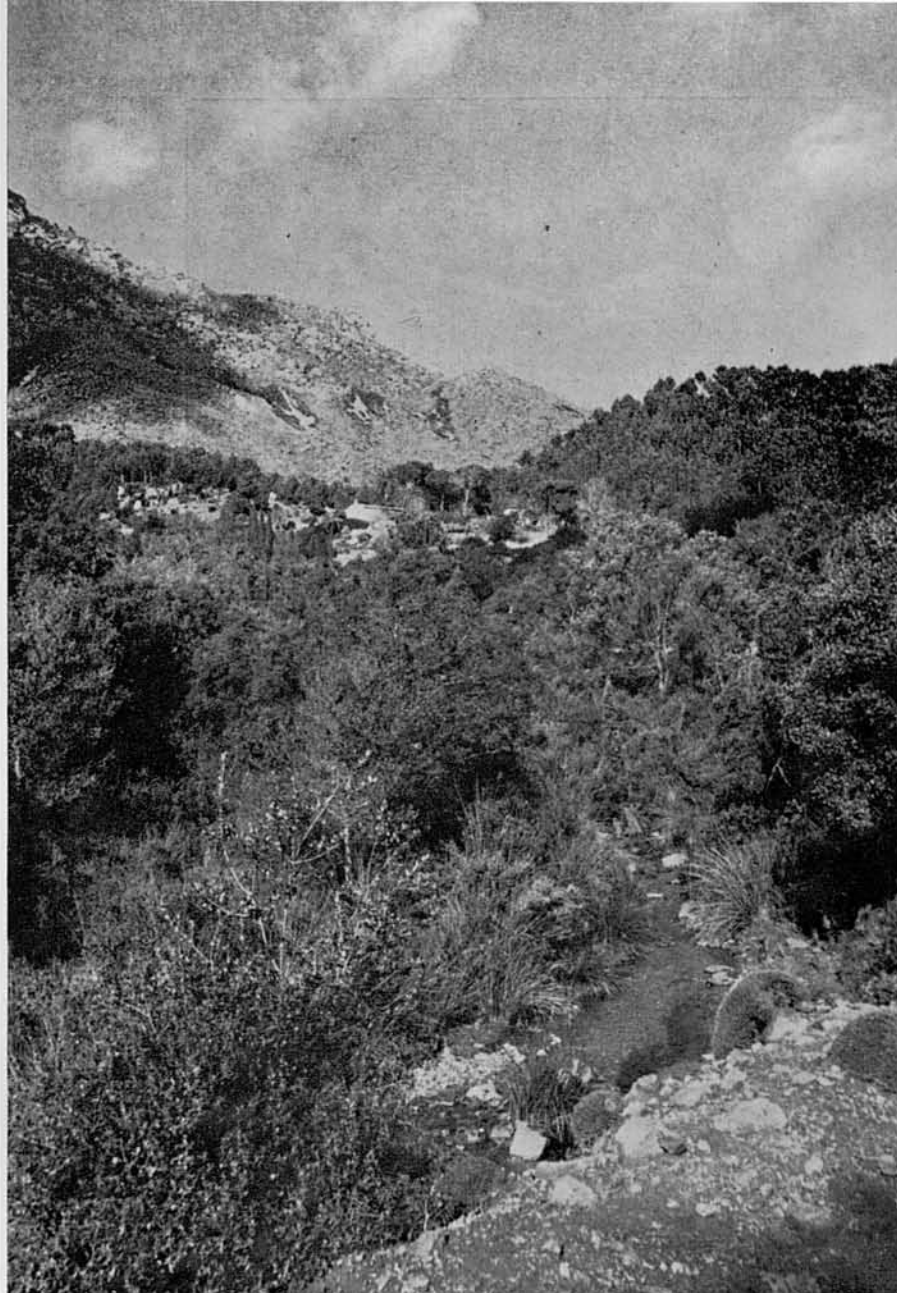

...adés, sempre pel bosc, al caire del pintoresc barranc.

Al entrar en la vall de Ternelles, el paisatge es bada en un ample panorama, limitat al fons per la serra del mateix nom, abrupte i pelada, amb altures de fins a 838 m.

Deixant a mà esquerra, a l'altra banda del torrent, les cases de la possessió, s'ovira tot seguit La Cella, recolzada en la falda de la serra. A la seva dreta, a l'extrem per damunt la darrera mota de vegetació, el Coll dels Coloms, que hem d'atravessar.

El camí es bifurca. El de la dreta va directament al Castell, i és el que es sol prendre correntment i que prendrem al retorn. Ara prenim el de l'esquerra, que ens menarà a La Cella.

A penes emprès, aquest camí, modern, salva el torrent per un modest pontarró...

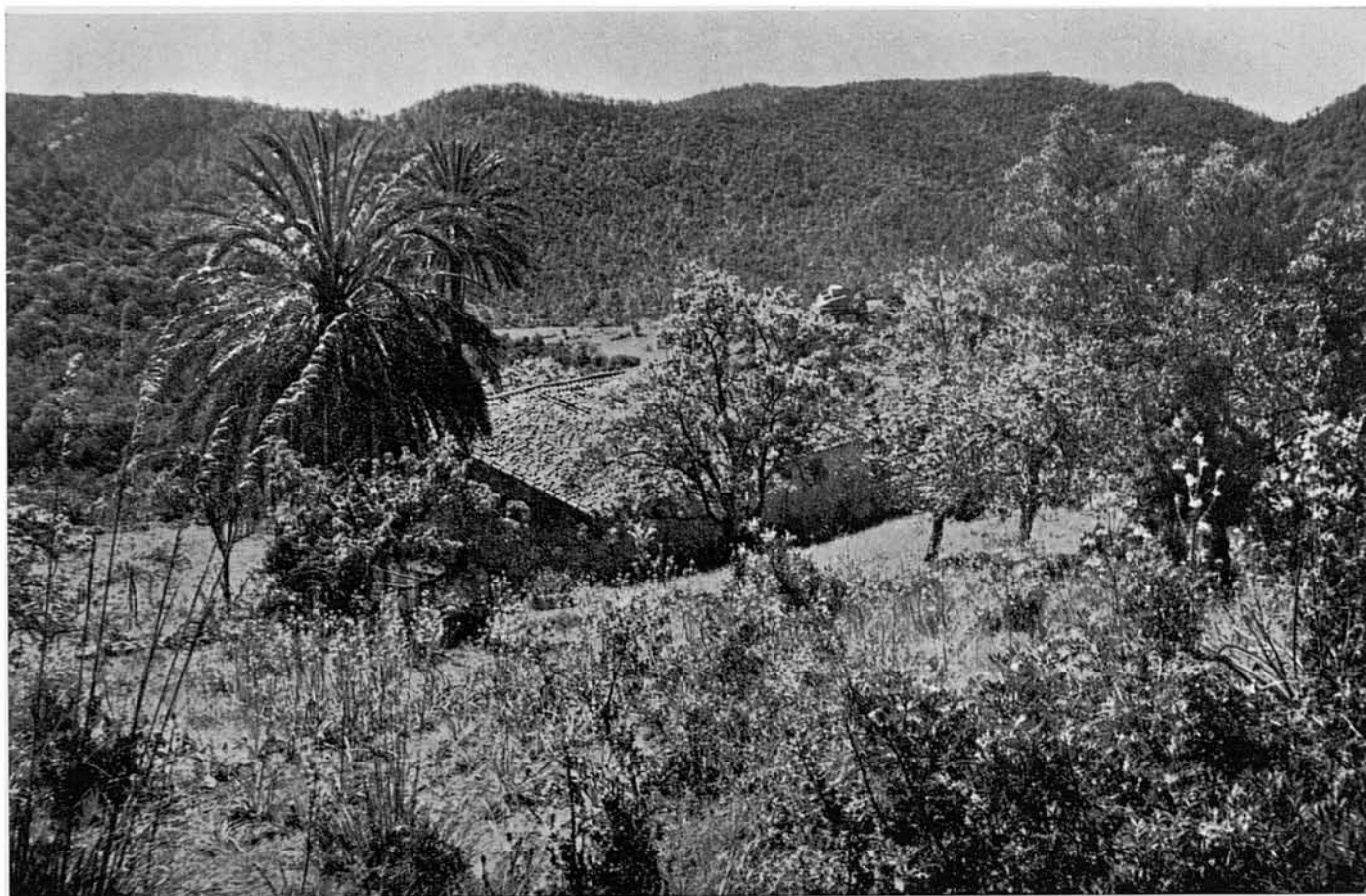
...i puja ràpid i tortuós a través de l'alzinar, per tal de compensar en la seva escassa llargària l'important desnivell, fins a La Cella.

Una nova bifurcació: enfront, el tirany que seguirem després de visitar l'ermita; a mà esquerra, la darrera volta del camí que hi mena...

...i acaba davant la barrera de l'hort.

Passada la barrera, sorgeix el solitari ermitatge dominant l'amagada vall de Ternelles i els costers de boscatge espès que la contornen.

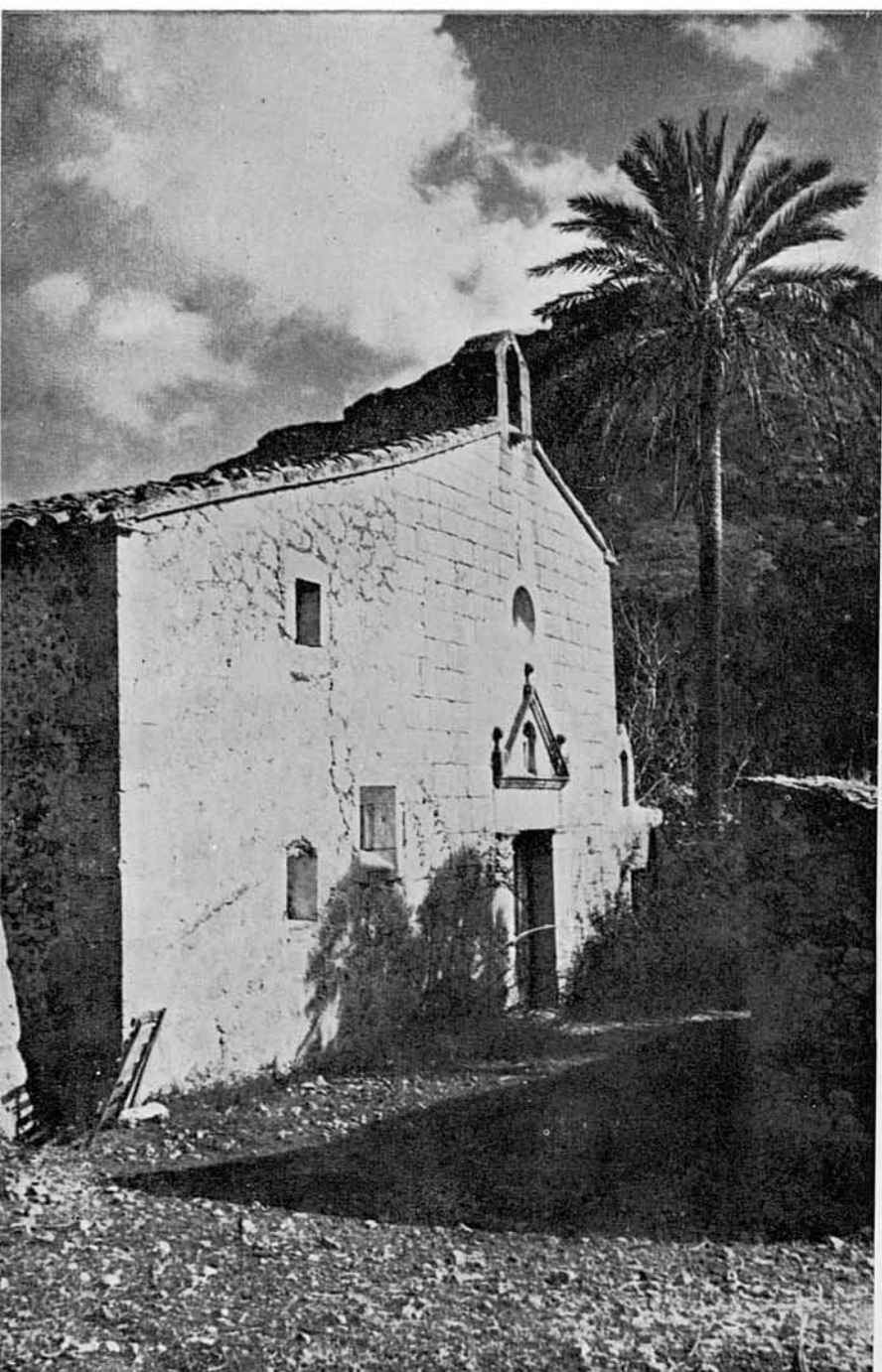
Ens aturam a les cases, que fins no fa gaire foren habitades per pagesos. Es La *Cella nova* a on baixaren en el segle XVI els ermitans des de la primitiva *Cella vella* situada "dalt un cingle altíssim, guitant el mar, no molt enfora del Castell" (M. Costa i Llobera).

En aquest racó idíl·lic i lluminós tot és pau, repòs i quietud. Sembla talment com si el temps s'aturàs i les hores dormissin la sesta entre les esparragueres i els aubons en flor de les voreres.

L'altre frontis de la Cella mostra la sòbria arquitectura rural d'un afegit posterior. L'abandó actual és presagi de futura ruïna per aquesta evocadora relíquia.

El sol posa una tèbia lluminositat en les velles pedres de la senzilla façana de l'ermita, que envolta la soledat.

A l'interior, a penes il·luminat per una tènue llum difusa, vaga l'illusió d'apagades i monòtones salmòdies i resos evaporats d'altre temps.

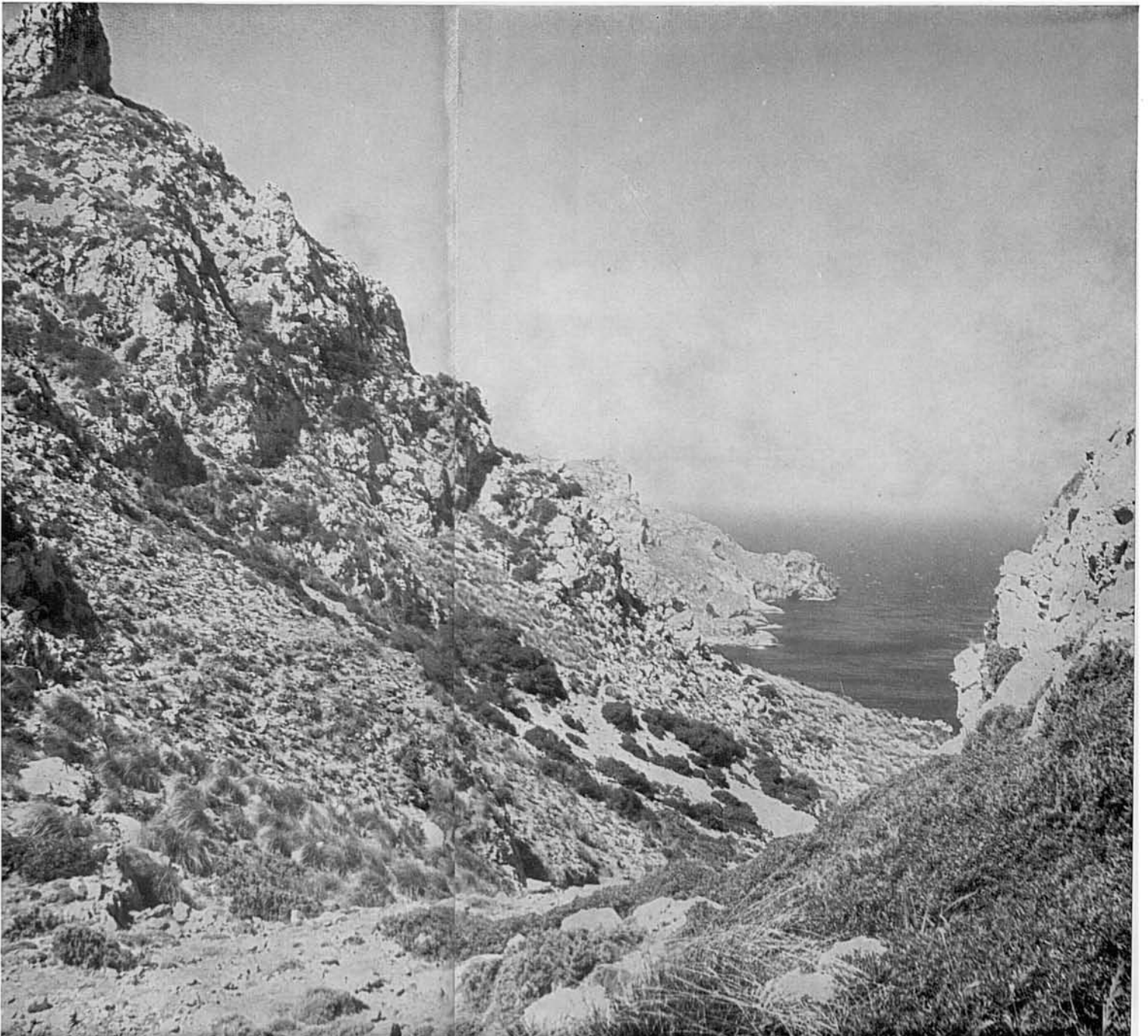
Davant el portal de l'ermita una petita clastra murada, a l'on, entre dos magnífics garbaions, s'obri l'antiga entrada pel camí empedrat i flanquejat de cipresos, avui en desús.

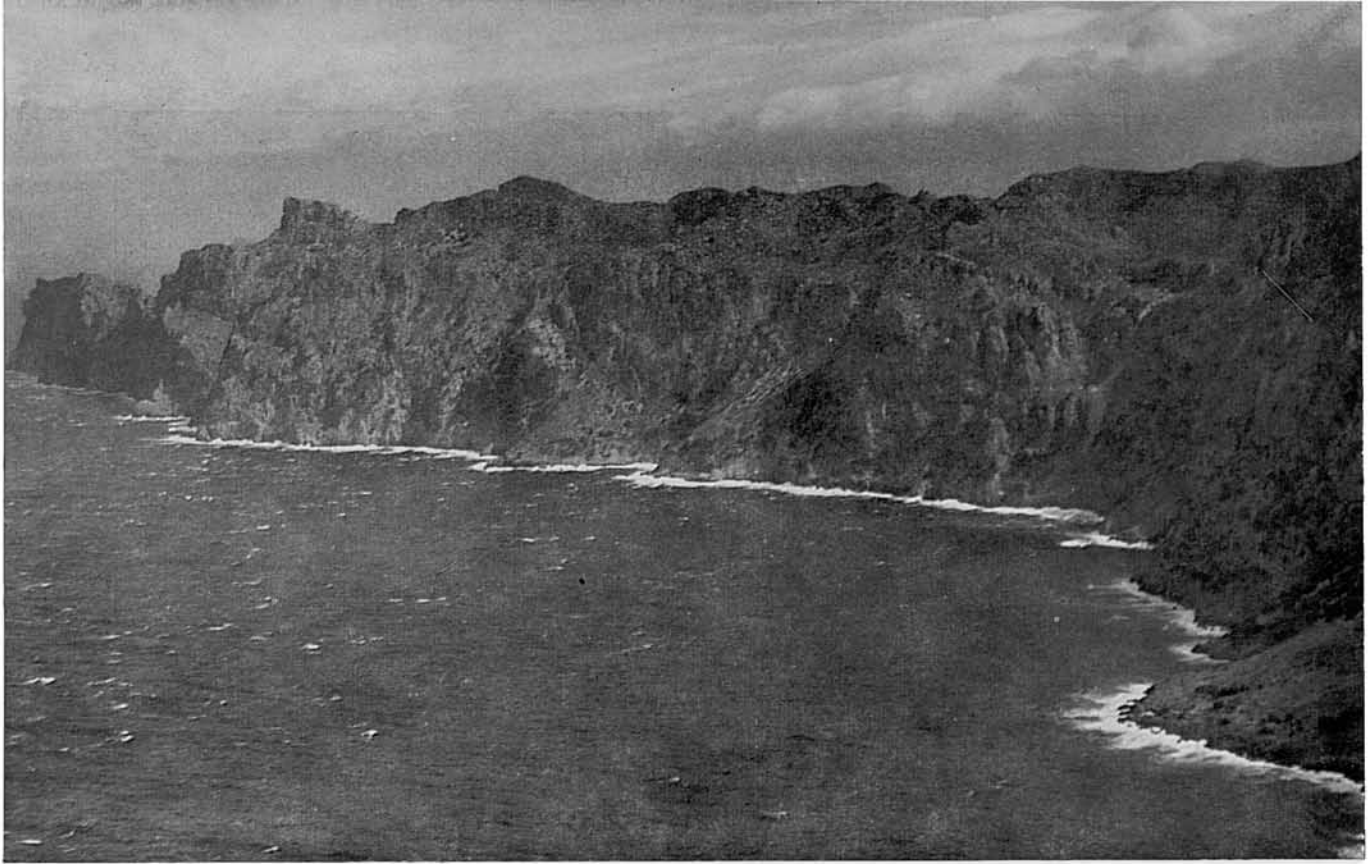
Deixam La Cella i prenim el tirany per on, a través d'un pinar jove, pujarem, vorejant un petit barranc. Passat aquest, el camí es perd i ens deixa en un coster cobert de càrritx, sempre cap amunt i a la dreta, fins a guaitar les roques que flanquejen el Coll dels Coloms...

...que tot seguit se'ns obri sens possibilitat d'error.

Arribats a dalt del coll, se'ns ofereix la vista del mar, cap a on davalla el coster en ràpida pendent, separant les dues serres. Al fons, a mà esquerra, Punta Beca s'endinza en la blavor.

Aquesta panoràmica mostra la cornisa que cal recórrer fins arribar al castell. La vista està presa de damunt Punta Beca. En primer terme (enombra, a mà dreta) els espadats de la serra de Ternelles tapant el Coll dels Coloms. Darrera, la serra de Cornavaques. Estesa horitzontalment, l'espineda de la serra del Castell, rematada a l'extrem pel roquissar de la fortalesa que es retalla sobre el cel. En darrer terme Punta Galera.

Hem deixat el Coll dels Coloms, que queda a l'esquerra darrera el penyal-segat enombra. En segon terme l'impressionant Puig Gros de Ternelles, abrupte i de mal acostar, es precipita quasi a plom sobre el mar des dels seus 838 m. En darrer terme els seus contraforts i Punta Beca.

Hem d'aconseguir la collada que es veu a mà dreta del cingle de roca sobre l'horitzó. El tirany ens hi mena sense perdre altura.

Passada la collada, el senderol travessa el Mal Pas, tros inclinat i relliscadís de la rampa d'un precipici. N'hi ha a qui els dóna vèrtig de passar-lo, i cal prendre precaucions. De totes maneres, un poc més amunt es troba un pas còmode i sens perill, des d'on està presa l'escena.

La foto anterior, que hauria d'anar darrera aquesta, ha estat dislocada per exigències de composició. Aquest panorama està pres des de l'anterior cingle rocós, mirant en direcció al Castell, que encara no es pot veure. Primer baixarem a la Font de l'Argent, vora l'àlber que es veu a uns tres cm. del caire de

la foto, per pujar després, per la paret enombra, deixant a l'esquerra el replà de roques, i seguir fins a la collada de la darrera punta sobre el mar. D'allà veurem ja el Castell.

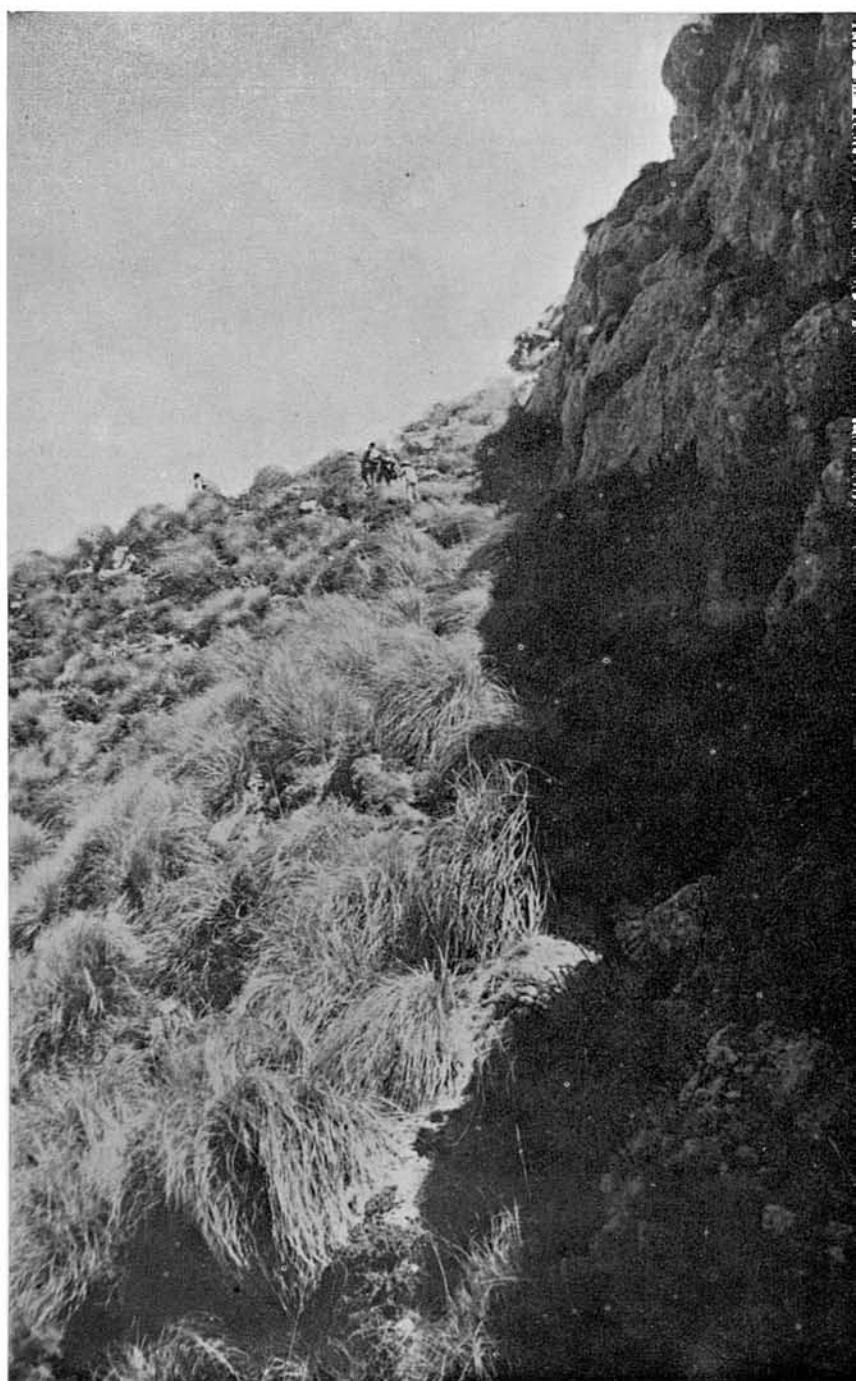
Cal baixar bastant fins a la Font de l'Argent, al soplug de les dues roques unides en angle a la dreta de l'om solitari...

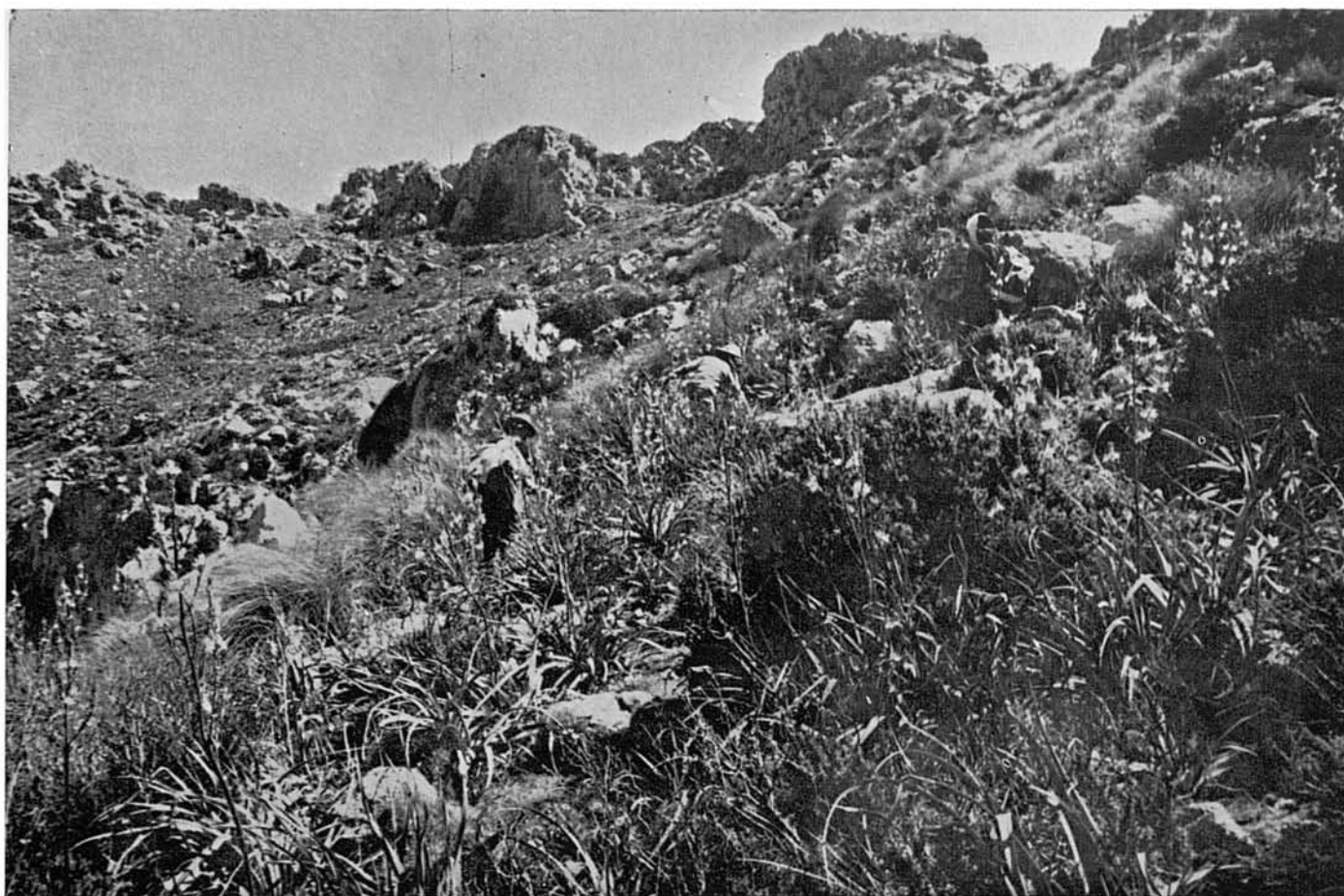
...a on descansarem i beurem d'una aigua que sembla que té fama d'obrir la gana. Els pollensins venien a cercar-ne amb fins medicinals.

Des de la font es guaita aquesta meravellosa vista. Per aquí s'estimba l'aigua de la font cap al mar.

Reprenem la marxa. El caminó ha mort en la font, i no el retrobarem sinó a trossos, de tan en tant.

Sols el sentit de l'orientació ens senya el camí, encara que no hi ha perill d'extraviar-se, puix a mà dreta tenim les crestes dels cingles, i a mà esquerra els precipicis i el mar.

Seguim cap a la punta rocosa del fons, procurant no perdre altura. Cal acostar-se al penya-segat de la dreta per passar-ne al peu, i seguir per la part baixa del pendís fins arribar a la collada.

Hem ultrapassat, deixan-lo a mà esquerra, aquest espectacular planell de pedra, després de passar-ne pel caire sobre el mar, des d'on es descobreixen panorames grandiosos.

Anem remuntant el coster, esquivant es-cletxes i ressalts, mentre, al girar la vista, se'ns descobreixen noves perspectives dels paratges deixats endarrera.

El viarany, que reapareix després, en mena a un humil fontinyol que brota de sota el roquissar...

...i que a penes si aconseguix fer sobreixir d'un cocó, entre falgueres i crèixens en flor, un filet d'aigua que es perd rost avall.

Més enllà la marxa es fa difícil i el pendís es torna més rostrat, fins a desfer-se en rossoleres i precipicis que infonen respecte. El terreny, inconsistent, cedeix adés sota els passos. Sortosament l'abundor de càrritx ofereix aferrai segur a les mans.

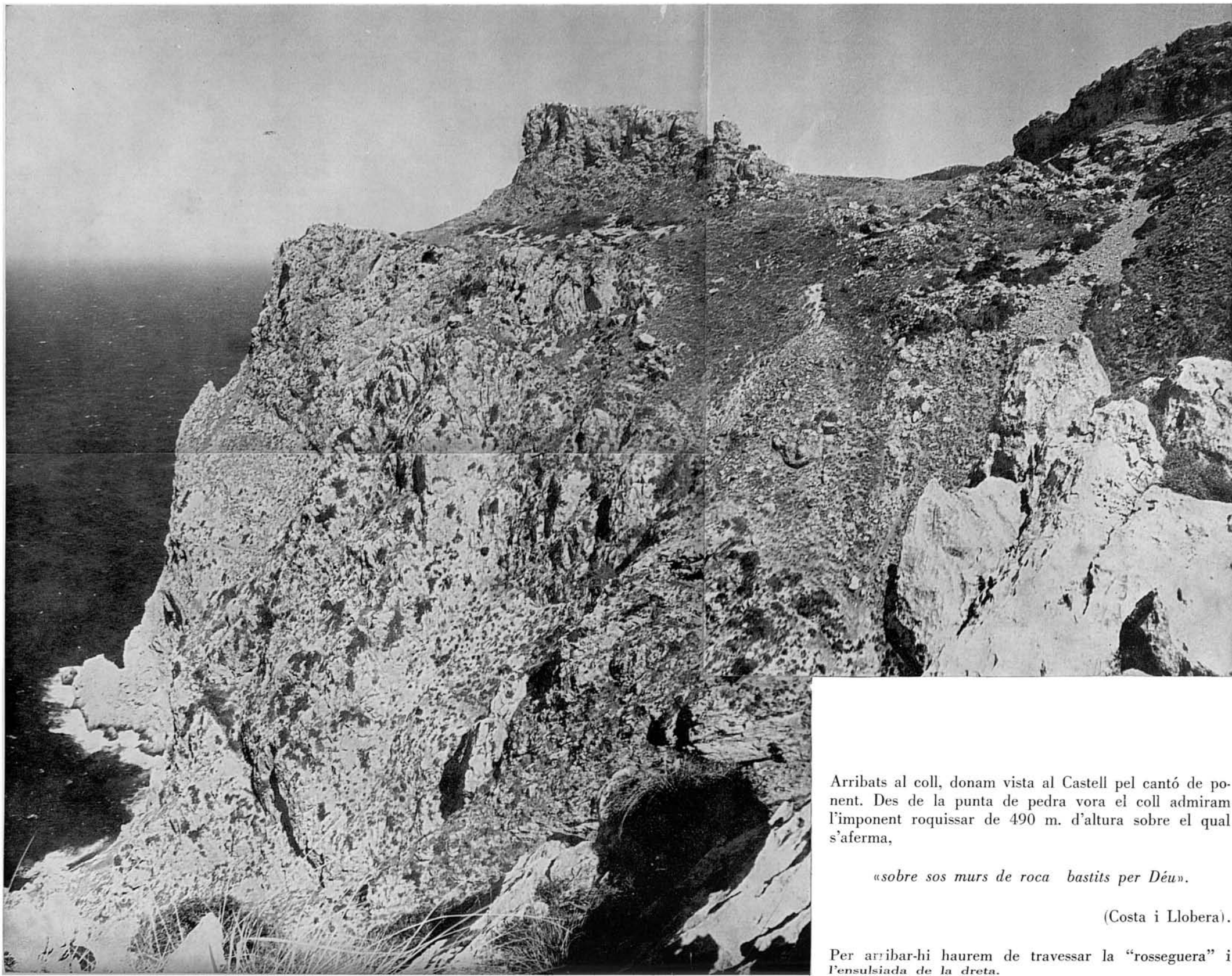

Ha reaparegut el tirany, al peu de l'espadat, i la marxa es fa més còmoda i segura.

Una altra ullada cap enrera ens mostra el paisatge ja conegut, amb nous detalls.

Arribats al coll, donam vista al Castell pel cantó de ponent. Des de la punta de pedra vora el coll admirem l'imponent roquissar de 490 m. d'altura sobre el qual s'aferma,

«sobre sos murs de roca bastits per Déu».

(Costa i Llobera).

Per arribar-hi haurem de travessar la "rosseguera" i l'ensulsiada de la dreta.

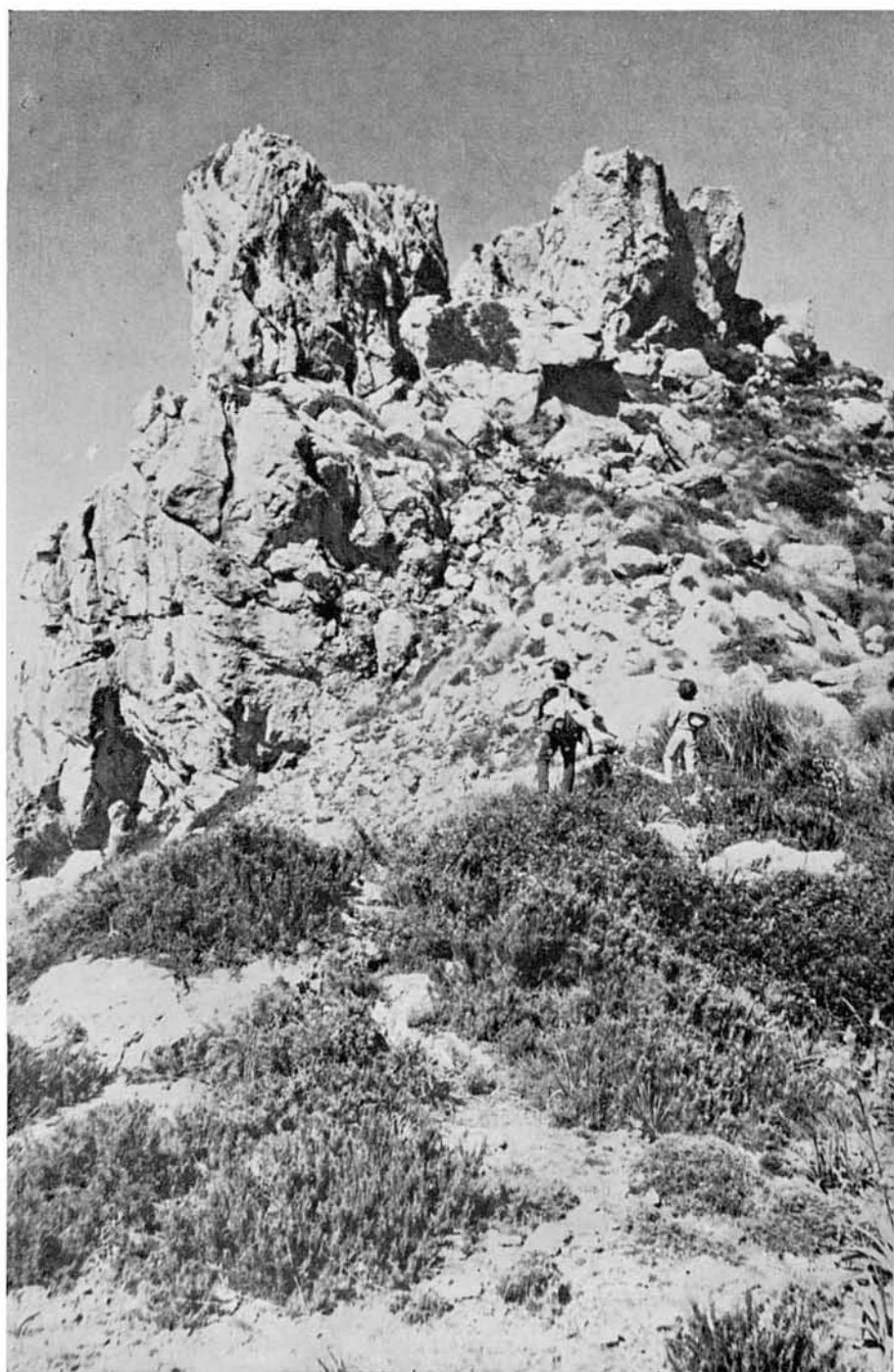
Des de la mateixa punta de la foto anterior està presa aquesta altra, amb tele-objectiu, que abarca sols la peanya del Castell, per tal de mostrar els seus inacessibles muradals i els pocs restes que queden de l'històrica fortalesa.

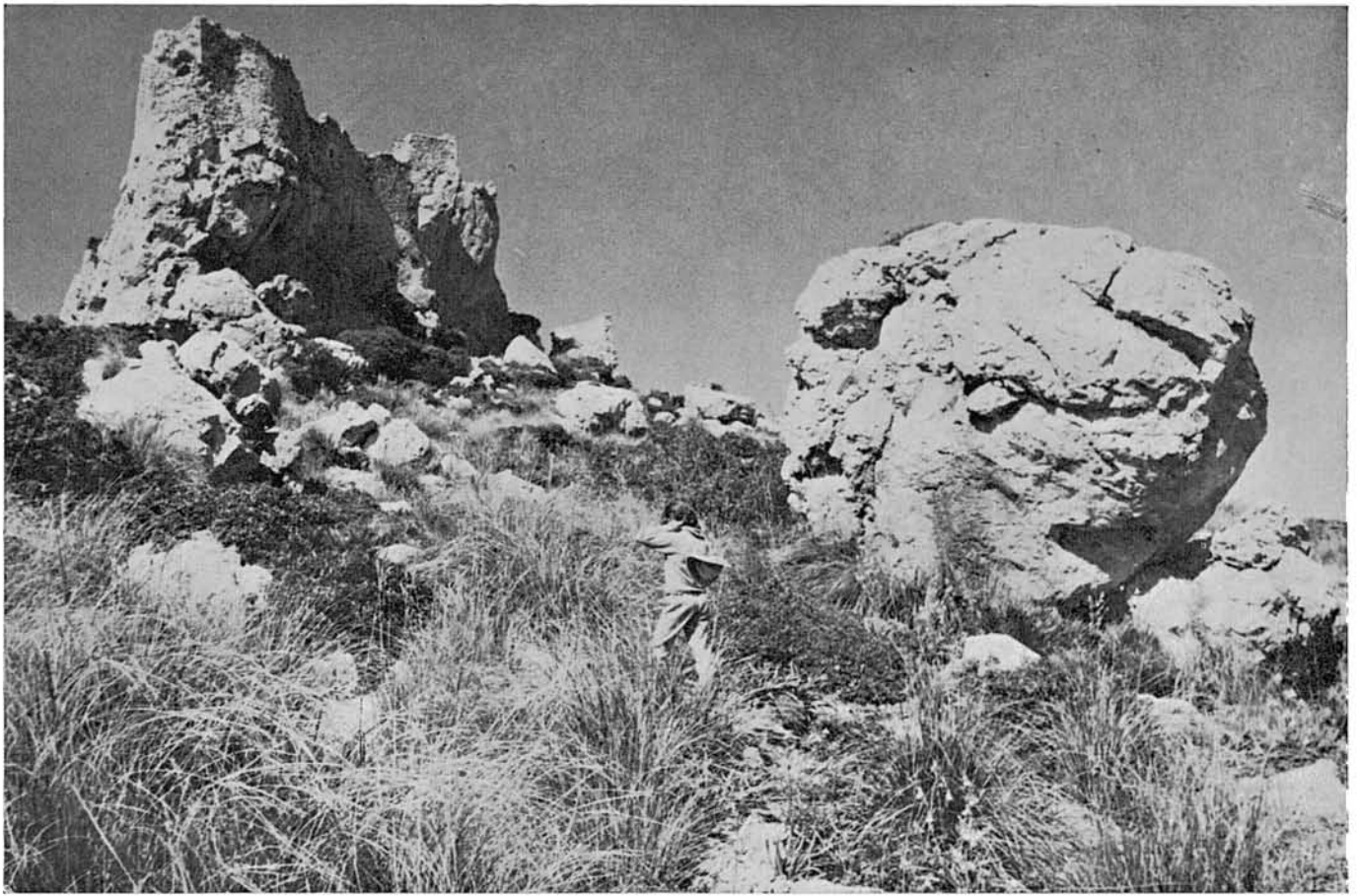

Al travessar amb esment la "rosseguera" movedissa i empinada, un s'esvera de pensar en un possible i fatal ensopec.

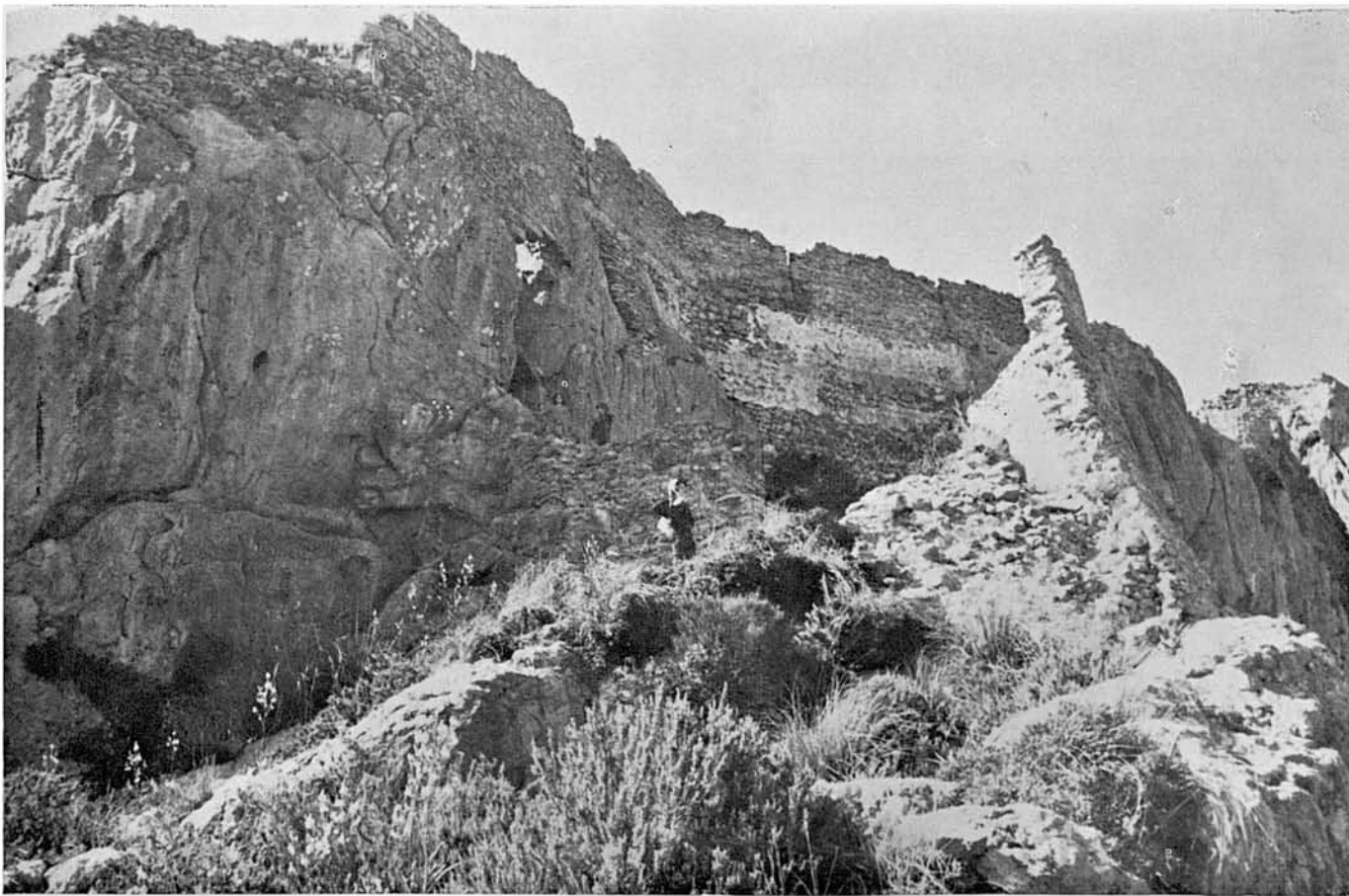

Ja de nou en terreny ferm i passat el Coll del Castell, iniciam la pujada. El roquissar del primer terme n'està encara molt separat, per més que vist des d'aquí sembla que hi toca.

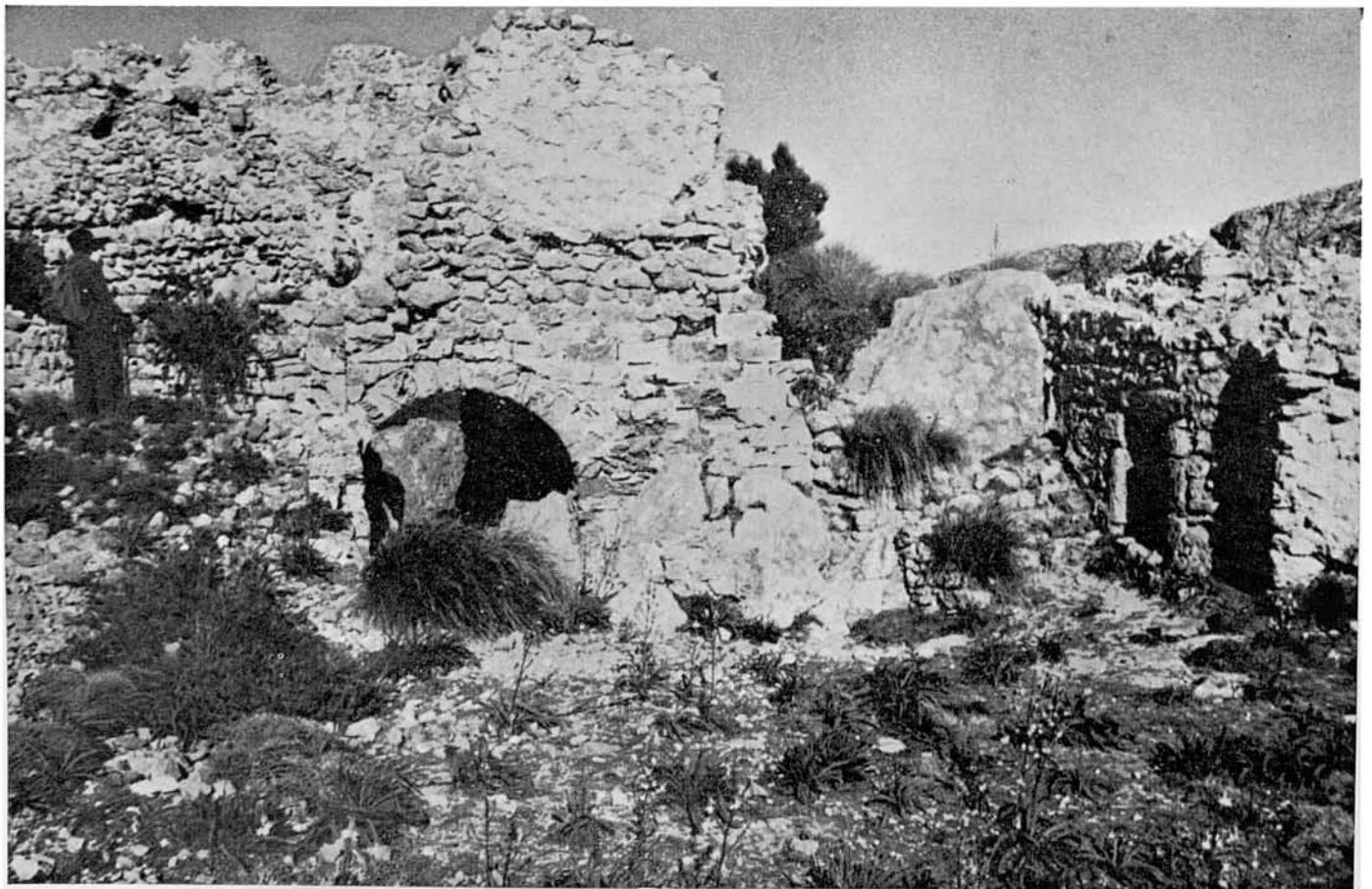
Els murs s'assenten sobre una roca imponent, de la qual es despregué, Déu sap quan, aquest penyal, detingut en la seva caiguda cap a la vall.

Arribam als bastions exteriors del Castell per l'únic indret accessible. Les ruïnes delaten l'existència d'un muradal, fortificat, amb una porta enfront de la rampa d'accés.

L'entrada del castell s'obri aprofitant una esqueixa de la roca, a on queden encara restes d'arcs i de voltes cobrint un estret corredor en rampa, que torç a l'esquerra...

...i desemboca en aquesta petita placeta. La vista està presa davant l'arc del corredor d'entrada.

Ja no queda a penes res del formidable Castell del Rei, que aixecà un dia

«corona de torrelles al firmament»

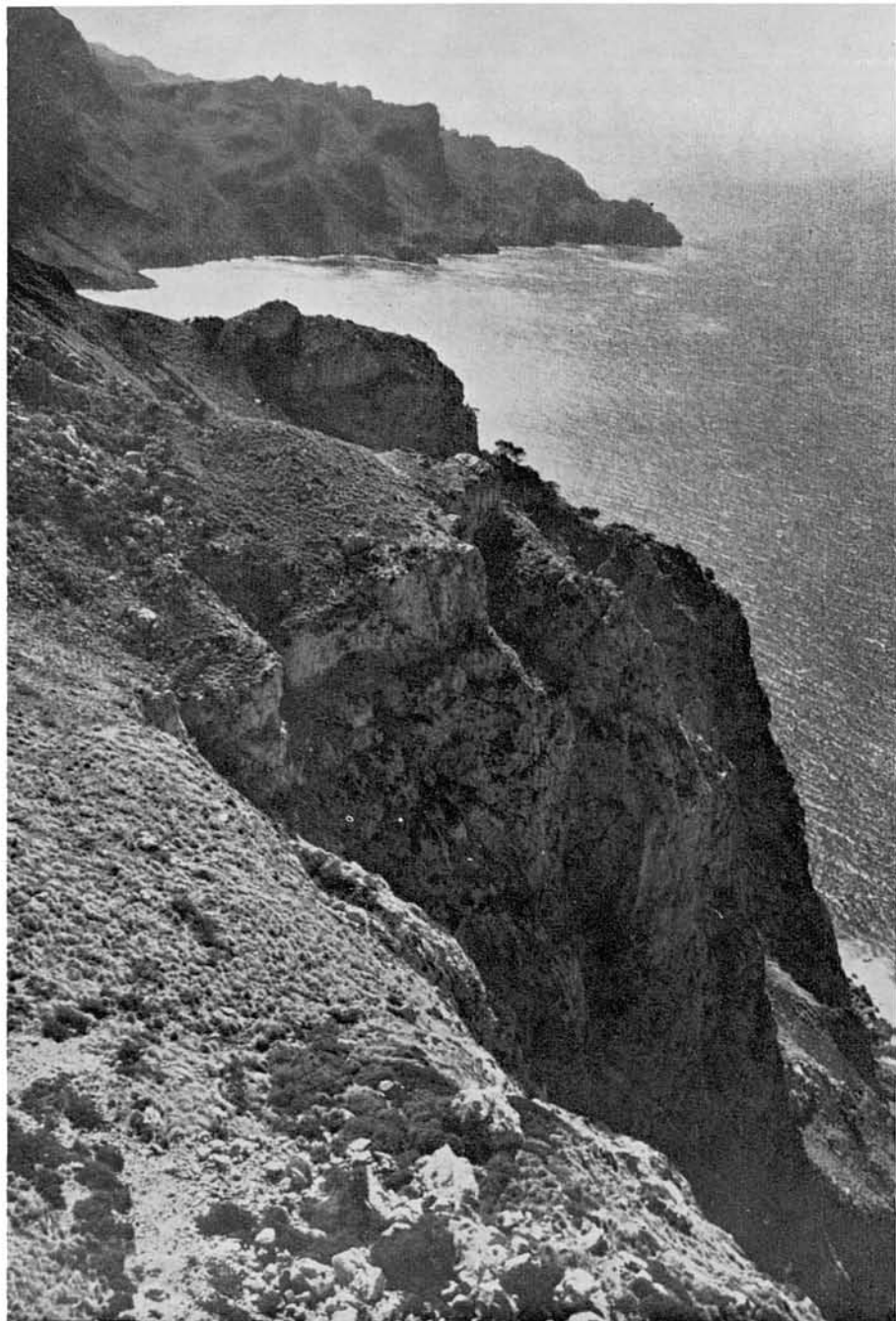
(Costa).

La foto, presa des d'un racó sud, deixa veure els distints nivells de la construcció, feta aprofitant la configuració natural del rocam. L'arc en segon terme és el d'entrada.

Les vistes, des de dalt del Castell, són esplèndides. Pel Nord, d'esquerra a dreta: Punta Topina, Cala Castell, Punta Galera, Cala Extremer i Ses Fontanelles. En penúltim terme la serra del Cavall Bernat, que tanca la Cala Sant Vicens. Al fons, la punta de la península de Formentor, amb l'illot del Colomer. Enfront, a mà dreta, la serra de Cornavaques.

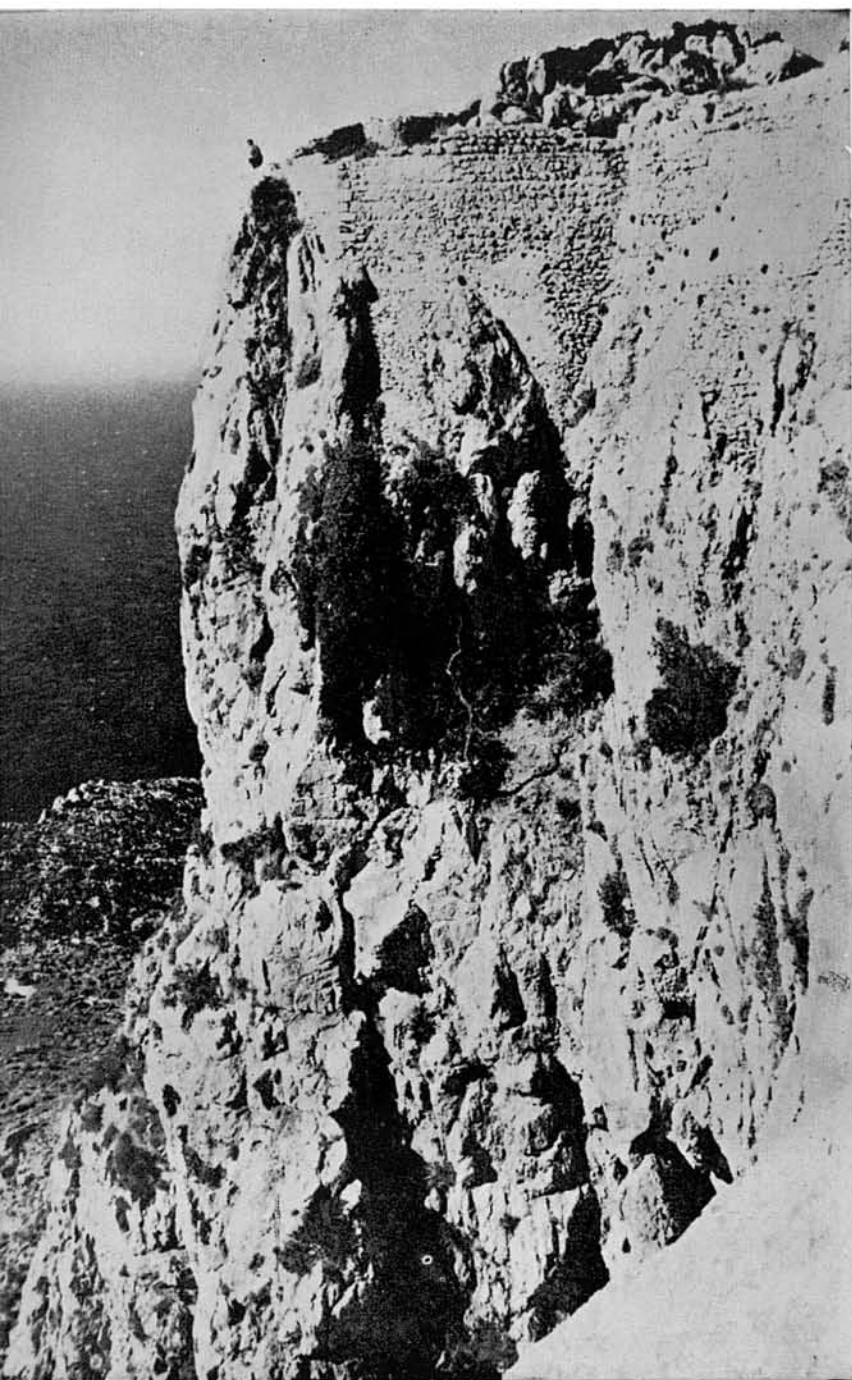

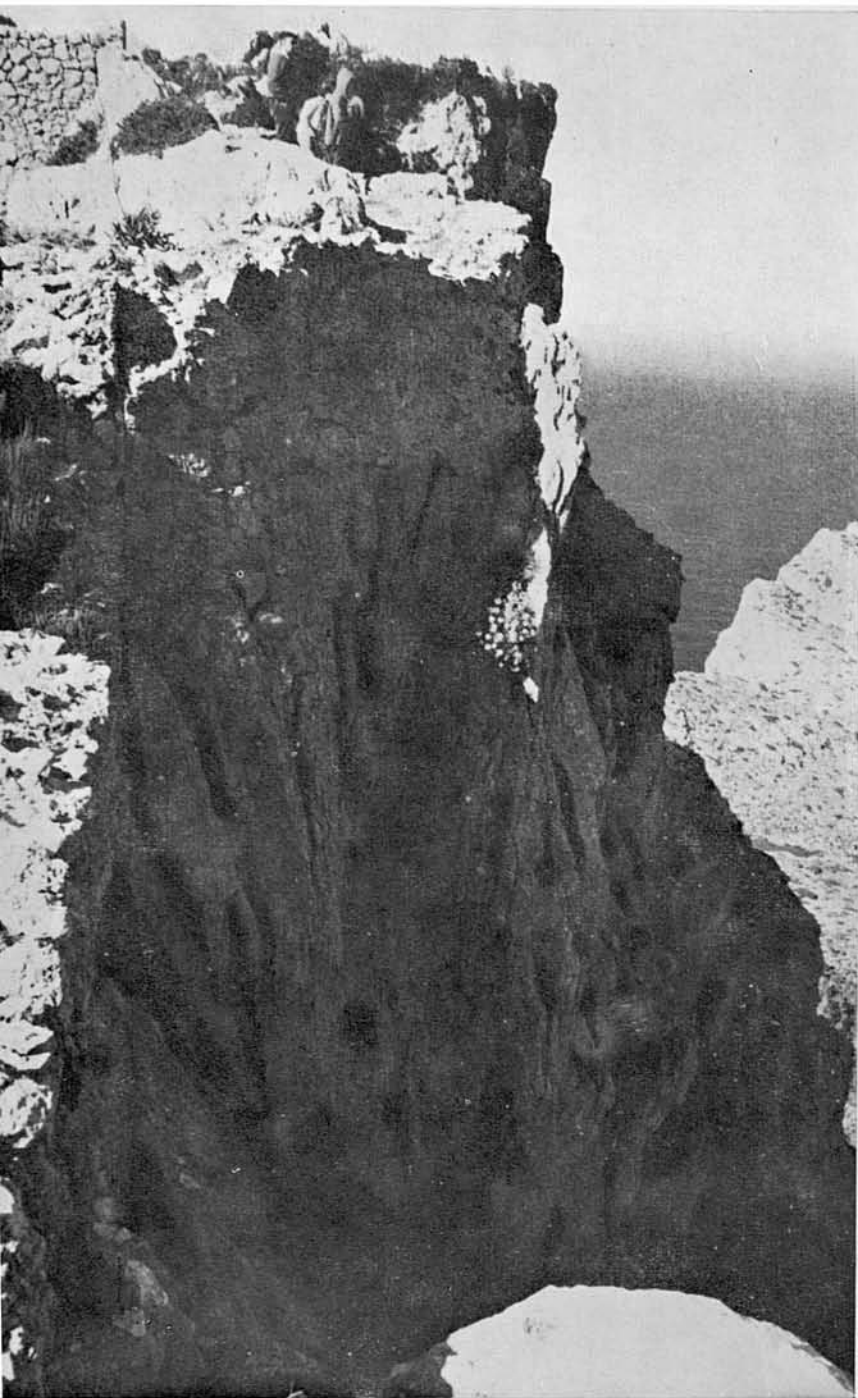
De la banda de mestral (N. O.) la vista ens és familiar per tractar-se del camí fet. Darrera els imponents espaldats de primer terme surten la punta i el coll des d'on vérem per primer cop el Castell. Al fons Punta Beca i els contraforts de la serra de Ternelles.

Cap al Sud, l'ampla vall per on tornarem, entre les serres de Cornavaques, Sa Font i del Castell. Al fons, desdibuixada en la llunyania, la Mola de Fartàritx i part del Puig del Ca.

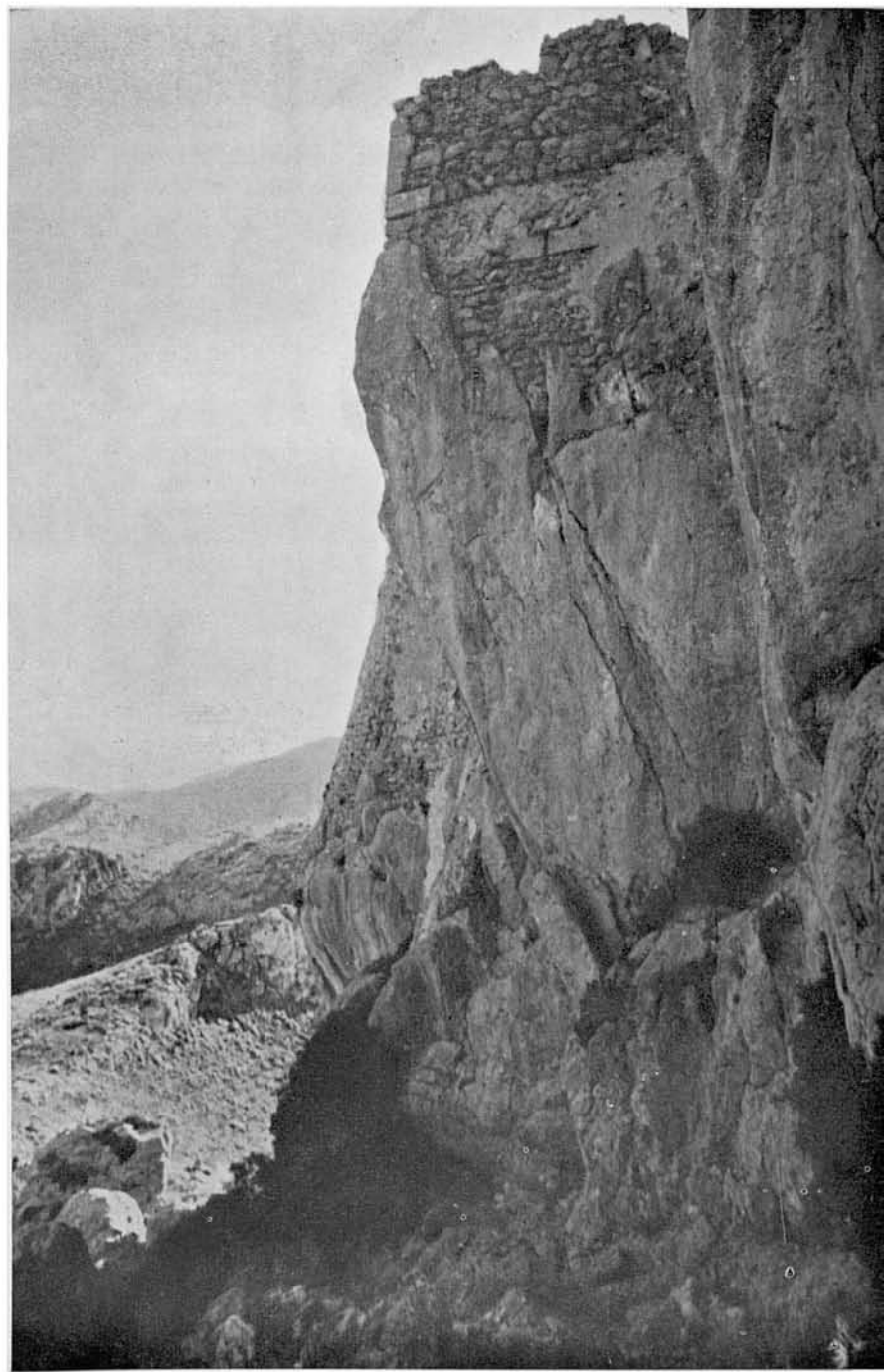
Aquestes dues fotos deixen veure les altes parets de la roca del Castell de la banda de ponent i llebeig (S. O.).

Vistes de la paret que mira a gregal (N. E.) igualment inaccessible, i restes dels bastions exteriors al final de la rampa d'accés. En la primera foto, amagada en una escletxa, una mota florida de "violetes de roquer".

El sol comença a allargar les ombres dels muradals del Castell. Es hora d'empendre el retorn. El trau de la porta, il·luminada ara des de dins, mostra les parets del corredor tallat en la roca.

Baixant la rampa, davant l'enderroc exterior, es troba aquest estratègic relleix de la roca que domina la pujada.

Passada la rampa, el senderol baixa suaument cap a la plana pel coster del puig, ple d'ubons florits.

Es l'hora quieta del cap-al-tard. El sol, ja baix, encén una gota de llum en cada flor.

Ens allunyam del Castell, que va tornant-se petit amb la distància. La perspectiva acostava novament les dues moles distants, que semblen fer-se una. Llurs parets brillen al reflexe del sol de posta.

Ja som al pla, després de vorejar l'amagat hortet abandonat del coster i passat el rierol. En aquest precís indret comença, a mà esquerra, el tirany de pujada i baixada del Castell pels que hi van pel camí tradicional.

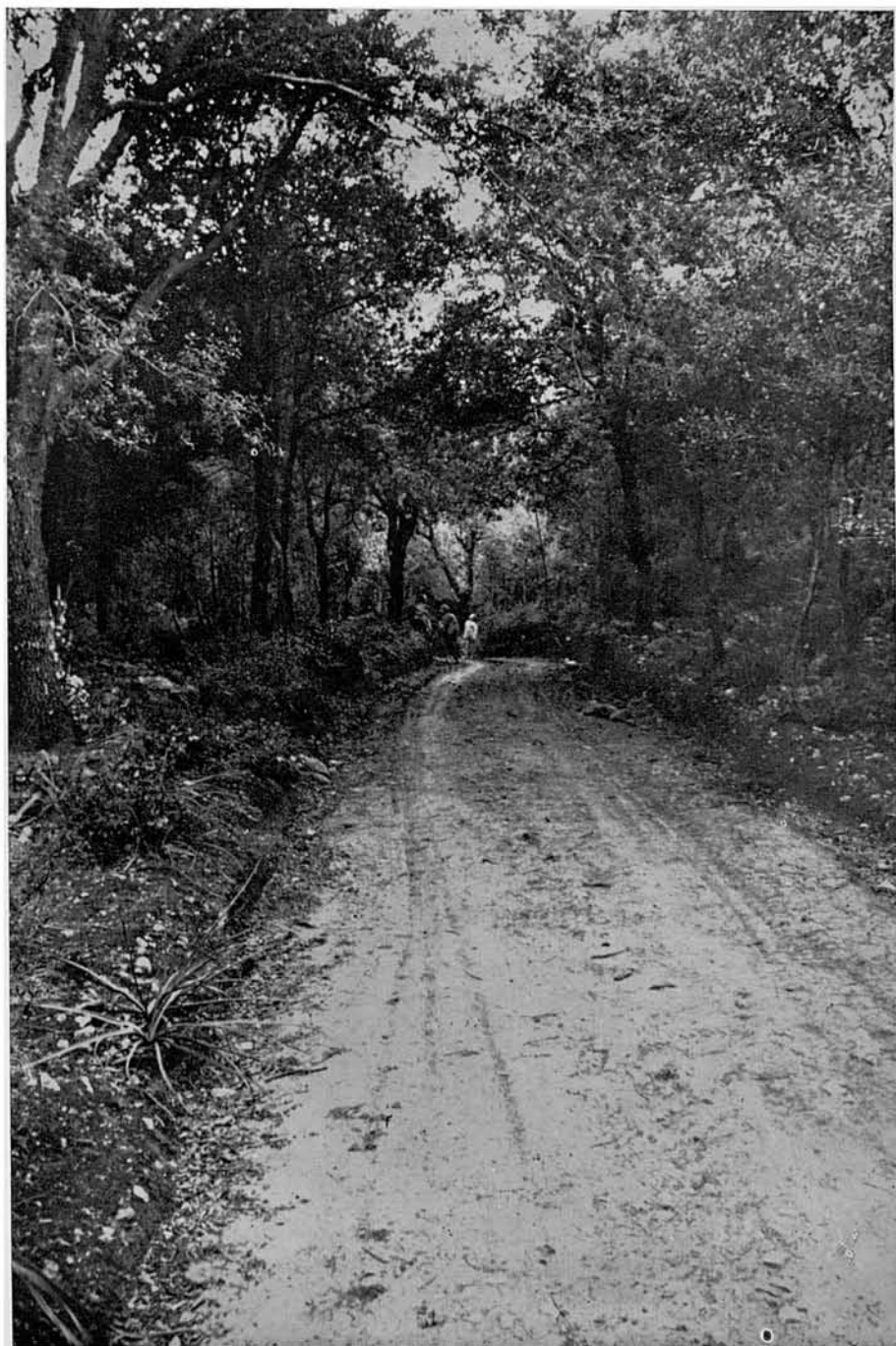

Les dues fotos mostren la característica forma, oblonga i combada, del comellar al peu del Castell. En direcció Nord (dalt) baixa fins al mar; i cap al Sud (baix) guaita vers Ternelles...

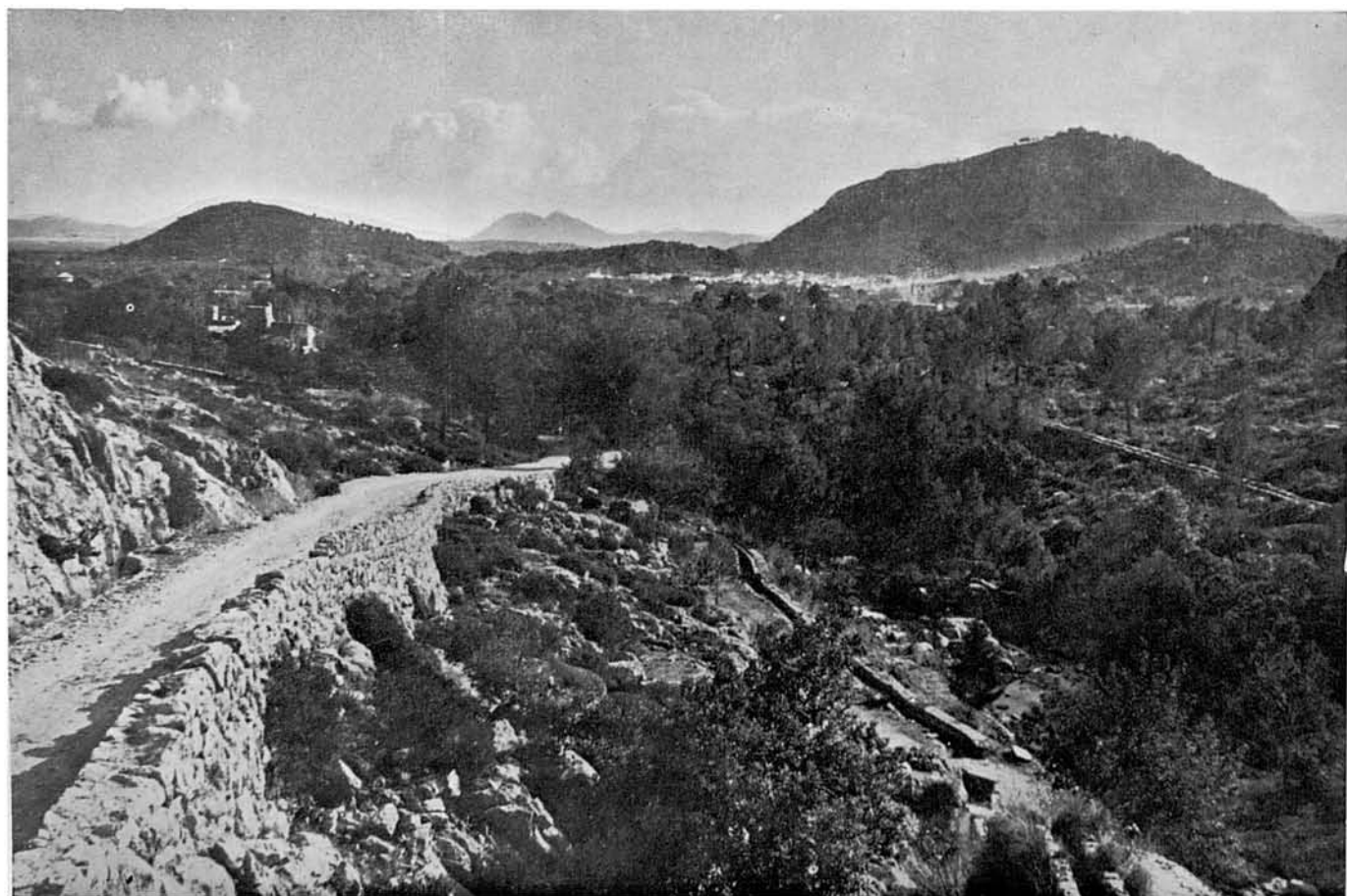
...i s'allarga per un camí còmode i pintoresc per on retornarem.

El camí és arreu d'una singular bellesa. Primer travessa un pinar, per internar-se tot seguit en un frondós i ombrívol bosc d'alzines.

Passades les cases de Ternelles, ens acostam altra volta a la Font de l'Algaret, sota l'espès dossier de les alzines. Un darrer descans vora la font...

...i, repassat l'Estret, des de dalt de la costa tornam a veure Pollença, a on acaba l'inoblidable excursió.

mes que en pocs indrets, però les petites dificultats que ofereix queden generosament compensades per l'inusitada visió de paisatges i panorames. Amb tot, la falta de camí senyat i la característica del terreny en certs trossos, el fan desaconsellar a les persones mancades de la normal agilitat i vigor físics.

Sortint de Pollença, a una hora prudencial, per exemple a les nou del matí, dóna temps per fer el camí amb calma i disfrutar d'unes hores en la mola del castell.

Es pot berenar a la Font de l'Algaret i dinar, com sembla indicat, dalt del castell, on hi ha encara una cisterna, l'aigua de la qual hem begut moltes vegades. No cal dir que s'ha de dur qualche cosa per treure-la. Altrament, cal portar-se l'aigua. També es pot baixar a dinar a la Font de l'Hortet, a l'inici del senderó, sempre que raji, o a la Font de Ca'n Miquelet, sempre abundant i fresca.

Fotografies i text: Jesús García Pastor.
Gràfic de l'itinerari: Melcior Rosselló Simonet.
Traducció del castellà: Joan Pons i Marquès.
Imprès per Miquel Ferrer Sureda.

Número Registre P. M. 27 - 1964

Depòsit Legal P. M. 772 - 1964

Es propietat de l'autor

Prohibida la reproducció

RUTES PUBLICADES

1.—Pollença - Castell del Rei.

RUTES EN PREPARACIÓ

Valldemossa - La Gubía. Per Pastoritx i Muntanya).
Sóller - Bàltx de Dalt - Sóller. (Pel Pas de l'Heura).
Lluc i el seu antic camí per Selva.
Sóller - L'Ofre - Sóller. (Pel Barranc de Biniaraix).
Lluc - Torrent dels Boverons - Lluc.
Torrent de Lluc - Entreforc - La Fosca - Torrent de Pareis.
Cosconar - Morro de la Vaca - Cosconar.

Preu de venda:

80 pts.